

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ 13 — 'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 18 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΕΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Αἱ ἑορταί μας (Ἡ Φωταΐα). — Ἡ Γυναίκα (ποίημα). — Φρού-Φρού. — Φίλιπρον. — Ὁ Παπᾶς τῆς Κουκουκιᾶς (Διήγημα). — Μὴ ζηλεύεις (ποίημα). — Ἀνθόλογια. — ΝΙΝΑ.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΦΩΤΑΪΑΙ.

*Αν παρατήρησέ τις κατὰ τὸ τριήμερον παρηγῆρι μας τὴν πρὸς τοὺς ἀνδρας ἀναλογίαν τῶν γυναικῶν, θὰ διεΐδε βεβαίως διατί ἡ Ἑλλάς ἦτις ἐκράτει ἄλλοτε τὸ δεξιότερον ζῆφος, με ῥόκαν τὸ ἀντήλλαξε σήμερον.

ὑπὸ τὴν καβαλιέρικην αἰγίδα (κάπαν δηλαδὴ ἡ παρτεσσού) σύνεσπειροῦντο ἄλλου μὲν δέκα, καὶ ἄλλου εἴκοσι γυναικάρια. Οὔτε κόκοροι δὲν ἀπολαμβάνουν ὅ,τι μερικοί εὐτυχεῖς ἐνταῦθα θνητοί.

Ἄφου ὁ χρόνος καὶ ἡ τύχη μᾶς ἀφήρσαν ἐνθουσιασμόν, αἰσθημα κ' εὐφύλιαν, ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀφήσουν τι καὶ μᾶς ἀφῆσαν γυναικας, γυναίκας, γυναίκας.

Ἴσως διὰ νὰ κοσμοῦν τὰς ἑορτάς μας, ἀφου μόνον δι' ἑορτάς εἴμεθα.

Τῆς τελετῆς τὸ κέντρον ἦτο ἡ Πλατεία Συντάγματος. Ἐκεῖ συνεκεντροῦντο καὶ τὰ περισσότερα φαγαράκια καὶ αἱ πλειότεραι γυναίκες. Αἱ μὲν ἦσαν προωρισμέναι διὰ τὰ δε.

Τὸ πᾶν ἐκεῖθεν διήρχετο καὶ ἐκεῖ ἐπανήρχετο.

Ἡ σκοτεινὴ τῆς Δημαρχίας διαδῆλωσις, ἡ βεγγαλικὴ τῶν φοιτητῶν, οἱ ἐπισημότεροι τῶν πολιτῶν καὶ εἰ ἀσημότεροι, οἱ γλυκύτεροι καὶ οἱ ἀηδέστεροι ὀφθαλμοί.

Ἐκεῖθεν, ὡς νὰ ἐσχίσθη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ οὐρανός, ἀνέτελλεν ὁ Παρθενῶν μειδιῶν εἰς ἀπλετον τῆς αελήνης καὶ δόξης φῶς.

— Ὅνειρεύεται τὰ καλά του τὰ χρόνια, μοῦ ἔλεγε ποιητῆς ῥωμαντικῆς, μεθ' οὗ εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ συμπεριπατῶ.

Ἐκεῖ ἤκουέ τις κρίσεις ἐπὶ κρίσεων, περὶ ἐλευθερίας, περὶ ἔθνων, περὶ Τρικούπη, περὶ γυναικός, καὶ περὶ τοῦ ἀν ἡ μελιδζάνες, ἡ ἡ μπάμιες εἶναι μᾶλλον εὐπεπτοι.

Μία Κυρία μάλιστα, δὲν ξεῦρω ἀν ἦτο Κυρία Γιάτραιναι, σύζυγος δηλαδὴ ἱατροῦ, ἤκουσα νὰ διίσχυριζῆται ὅτι ἡ μπάμιες εἶναι μᾶλλον εὐπεπτοι τῶν μελιδζανῶν διότι γλυστροῦνε.

— Ἄλλὰ καὶ ἡ μελιδζάναις, ἔλεγεν ἄλλη, ὦμαί καὶ αὐταὶ γλυστροῦνε καὶ ὅμως εἶναι τόσοσ δυσκολοχώνευτοι.

Ἀπὸ τὸ δεῖγμα αὐτό, τὸ ὅποιον ὡς Commis voyageur σὰς παρουσιάζω, δύνασθε νὰ ἐνοήσητε τὸ εἶδος τῶν λοιπῶν κρίσεων, τῶν ὑψηλοτέρων. Ἄρκει νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι αἱ κρίσεις αὐταὶ βλαστάνουν ἐντὸς τοῦ χαμηλοτέρου ἰδάφους τῶν Ἀθηνῶν, ποτίζονται ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ τοῦ Σούτσου, ἀρδεύονται ὑπὸ τῶν μυρωδικῶν τοῦ Σούτσου, ἀλευρόνονται με τὸ ἡδη δεκαπετάρικο (ἡ μόνη κληρονομία τῶν ἑορτῶν) λουκοῦμι τοῦ Γιαννοπούλου καὶ φωτίζονται ἀπὸ τὸ φιλάργυρο φῶς τοῦ κερδοσκοποῦ Θεολόγη.

Ἦκουσα μεταξὺ ἄλλων δεκαετῆς παιδίον νὰ λέγγ :

- Ὁ Τρικούπης εἶναι βλάξ.
- Γιατί, παιδί μου, τὸ ἠρώτησα.
- Κάθε μέρα μοῦ κάνει μάθημα ἡ μαμὰ μῶ ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα καὶ ἐκεῖ τὸ διάβασα.

Καὶ ὅλοι ἔλεγον, ἔλεγον, ἐνῶ ἐγὼ ἐτόνιζα ἔλεγον εἰς δύο μεγάλους ὀφθαλμοὺς, τόσοσ γαλανοὺς ὅσον παραγμένη θάλασσα, διότι διὰ μίαν στιγμὴν ἀκουσίως τῶν ἐστράφησαν ἄλλου.

Ἐπὶ τέλους φοβηθεῖς μήπως πάθω προσήλωσιν, ἐτράπην πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Νὰ σὰς πῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἑορτάζων Ἀπόλλων μοῦ ἐφάνη μέγα παντοπωλεῖον ἑορτάζον τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Εἰς τὸ effet τοῦτο συνετέλουν ὅλαι αἱ σημαῖαι καὶ αἱ μυρσῖναι καὶ οἱ βασιλεῖς τοὺς ὅποιους εἶχα ἐκεῖ κρεμασμένους.

Νοστιμώτατα ἦσαν τὰ κατὰ τὴν ἀπαγόρευσιν] τοῦ δρᾶ:

ματος Ρήγα, μωρως υπό του θιασάρχου εκλεχθέντος όπως δι' έργου του οποίου τον κακούργον χαρακτήρα διαδραματίζει μία μεγάλη δύναμις, εκφρασθή η προς τας μεγάλας δυνάμεις ευγνωμοσύνη.

Αιωνίως μωροί !
'Η εκ μέρους του θιασάρχου αναγγελία ότι η παράστασις του Ρήγα άπηγορεύθη υπό της άστυνομίας παράγαγε θόρυβον γελοίων τινων, επιδειξίς φιλοπατρίας υποκρινόμενων.

'Ο θιασάρχης στενοχωρείται.
— Θέλετε, λέγει, να αναλάβω εγώ την ευθύνην και να το παραστήσω ;

Τό δημόσιον όμως, μη έμπορούμενον υπό τόσων κανιβαλικών αισθημάτων, έμποδίζει δι' επανειλημμένων : "Οχι ! τον κ. Αλεξιάδην να γίνη Ρήγας Φεραίος της Αυστρίας άστυνομίας.

Μία φωνή του Σουρή φιληνάδα φωνάζει :
— Παραστήσατε "Α.λ.λ' άντ' άλλων, έννοων την βωδοκωμωδίαν του Σουρή.

'Ο Αλεξιάδης παρεξηγών :
— Αλλά δεν πταίμεν ήμεις εάν παριστάνωμεν α.λ.λ' άντ' άλλων, πταίει ή άστυνομία αν νομίζητε ότι πταίμεν, τότε εϊπατέ μας να αναλάβωμεν άλλην την ευθύνην και . . .

— "Οχι, όχι, φωνάζουν οι θεαταί. Και δίδεται πέρα εις την γελοίαν μεταξυ δημοσίου και θιασάρχου στιχομυθίαν.

'Αλλά έπρεπε και καλά και σώνει την έσπέραν εκείνην να έκτεθη επί των σανίδων το αίματόβρεκτον θύμα της Αυστρίας του Μεττερνίχου ;

Έκτός κωμωδιών, δεν υπήρχε κανέν άλλο έργον άντάξιον του ένθουςιασμού της έσπέρας ; 'Η Κυρά Φροσύνη τόσω γλίγωρα έλησημονήθη ;

Αί Εικόνας πράγματι επέτυχον.
'Η πρώτη της Γαλλικής Δημοκρατίας ήν τόσον επιτυχής, ώστε οι πάντες άπεκαλύφθησαν.

'Η δευτέρα παρίστα τās Δυνάμεις και μέσωσ αύτων ήμικλίνουσαν δειλήν, άλλ' ώραίαν κόρην — την Φιλομήλιαν — ως Έλλάδα.

Την τρίτην εξήγησεν έκαστος όπως ήθελε.
Αύω Αρβανίτισσαι ειχον άλαμπρασίεα την Έλλάδα.
'Εσήμαινεν ότι αν έχωμεν τους άρβανίτας έναντίους, της άρβανίτισσαις θα της έχωμεν μαζί μας ;

'Εσήμαινεν ότι ή Έλλάς άπελιποθείσα από τους άνδρας έλπίζει από τās γυναίκας ;

Τό κωμικώτερον της έσπέρας ήτο πώς εξεδικήθη ο Αλεξιάδης τον κ. Βαλέτταν, άπαγορεύσαντα τον Ρήγαν του.
'Εστεφάνωσε την άλλην εικόνα άπαγαλματωθείς εις Ρήγαν.

'Οσάν να έλεγε προς τον κ. Βαλέτταν :
— Δέν μ' άφίνεις να παραστήσω τον Ρήγαν ; να κ' εγώ παριστάνω τον Ρήγαν άκέραιον.

Μάριος.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.

Γ' εινε τάχα ή γυναίκα ;
Χίλια δυό : πουλάκι, κούκλα,

'Ανθος, κούτσουρο, χρυσάφι, χάρος, άγγελος, πανούκλα,
'Η κουρέλι για σκουπίδια, ή βασίλισσα για θρόνο !
'Ανθρωπος δέν εινε μόνο...

Ζήσε, αν θέλγς, μακρυνά της, ζήσε, αν θέλγς, στο πλευρά της,
Εύλιζέ την, σά χωριάτης, λάτρευέ την, σάν ίπποτής,
Χάσε το μυαλό σου, σφάζου ! τουτο μόνο μη ζεγάνης :
Μη ανθρώπιναις κουθένταις, μη μαζή της λόγια χάνης !

Κωχότης.

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

II—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια της προηγ. φύλλον)

'Η πόλις Βενσαίν ουδέν άλλο έχει να επιδείξη ή τās δεκαεπτά ή δεκαοκτώ χιλιάδας κατοίκους της, ώραίους περιπάτους, ευρύν όρίζοντα, άμφιλαφή τοπεια. Τό μόνον μνημειον, μετά τους πύργους και τās μεσαιωνικά μέγαρα, υπερ άπαντα εν αύτῃ είναι ο πρό της πλατείας του δημαρχείου έστημένος άνδριάς του στρατηγού Δωμενίλ, όστις υπερησπίσθη τοσοούτον γενναίως τους προμαχωνάς της κατά τῶ 1814 και 1815, άρνηθείς να παραδώση έαυτόν και την φρουράν και καταφρονήσας τās άπειλάς των Συμμάχων, ως είχε περιφρονήσει τās δώρα και τās υποσχέσεις των. Τό

προάστειον του Βενσαίν, όπως τό Σαιν-Κλοϋ, αί Βερσαλλίαι ή τό Φοντενεβλιώ, έχει την όψιν στρατιωτικήν. Αί όδοί, τās καφεΐαι, αί λέσχαι βριθουσι άξιωματικών και στρατιωτών. Κατ' άντίθεσιν όμως προς την πολεμικήν όψιν της πόλεως, τό κάλλιστον καφεΐειον επί της πλατείας φέρει τό ειρηνικώτατον όνομα Καφεΐειον της ειρήνης.

'Η μικρά αύτη πόλις, ή έχουσα ποταύτας άναμνήσεις, ήδη από τινων ήμερών ουδέν άλλο ειχεν ανά στόμα ή την ιστορίαν της κληρονομίας του Κόμητος του Σαιν-Μώρ. Είς τās αίθούσας και τās καπηλείαι γίνεται λόγος περί της άπροσοκήτου άφιξέως του άγνωστου άνεψιού, όστις ήδη παρουσιάζετο ως κληρονόμος και όστις μάλιστα ειχεν εγκατασταθή εις την προσωρινήν διακατοχήν της περιουσίας του θανόντος. 'Αρά γε είναι ούτος ο άνεψίος του Κόμητος, ο έμπορευόμενος από είκωσιν έτών εις τās Ινδίας ; Και δικί τί όχι, αφού έφερε μεθ' έαυτού τās πειστήρια, αφού δέν υπάρχει τις, όστις να παρηκολούθησε τās μετατροπάς της φυσιογνωμίας του εις Ινδίας αναχωρήσαντος παιδός, όστις να βεβαιώση την άπάτην, εάν υπήρξε τοιαύτη. "Επειτα ήδύναντο κάλλιστα να παραβάλωσι τās στελλομένας έκείθεν φωτογραφίας υπό του άνεψιού προς τον θειον με τό παρουσιαζόμενον πρότυπον, τον χαρακτήρα της γραφής και τόσα άλλα, τās όποια τό δικαστήριον δέν άρρκεν ανεξέλεγκτα. Πλησιέστεροι συγγενείς του κόμητος ειχον προαποθάνει.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

'Εν συναναστροφή άνετέμνοντο τās φωτινά και τās σκιερά μέρη του κ. Φιλήμονος ως δημοσιογράφου.

'Ιδού ποιον έρισμόν του άνδρός έδωκεν ο κ. Χ :
— Ένθουμείται καλλίτερα άπ' όλου, άλλα σκέπτεται χειρότερ' άπ' όλου.

Την έσπέραν της Κυριακής έλεγέ τις περί της φωταΐας :
— Θα γίνη κατακλυσμός Κυρίου.
— Τί Κυρίου, κηρίων άπήνητησεν άλλος.

— Έν Πειραιεί μύψ τις άνεγίνωσκε την πινακίδα της 'Οδοϋ Κουρτουριώτου ως 'Οδοϋ Κουμουνδούρου.

— Δέν εινε μεγάλη διαφορά, παρετήρησεν φίλος, μεταξυ των δύο ; ο ένας έδωκε, ο άλλος πήρε.

'Ο κ. Καμπούργγλος της Έφημερίδος έπρεπε να καταβή εις Πειραιά, αν ήθελε να ευχαριστηθή, την Κυριακήν, όπου θα έβλεπεν ότι της διαδηλώσεως πρό των προξενείων ήγειτο ζωηρότατος **τρελλός** του Πειραιώς.

Ός φαίνεται όχι μόνον ή μουσική, άλλα και αί διαδηλώσεις διασκεδάζουν τους δυστυχείς τρελλούς.

'Η όλη όμως εικών της πειραικής διαδηλώσεως μάς ήρесе πολύ, διότι θα ήσαν υπέρ τους δισχιλίους πολίτας, οίτινες μόνον Κυριακήν ήδύναντο να κάμουν διαδήλωσιν, διότι όλοι ήσαν άνθρωποι του έμπορίου και της εργασίας, όχι κηφνης και πολιτικοί των Αθηνών.

Καθώς όλα μας, έπρεπε και τό έγχώριον είδος της φω-

ταΐας μας—ή βεσίνα—να είναι βρωμερά και θηριώδης. Δέν ήρκει ότι τας ήμέρας αυτές προσετέθη ή βρεΐ ή της όσμῆ εις την άξίαν χείρων βρωπαρότητα του ταπεινέρη της πόλεως Σούτσου ; έπρεπεν ή βεσίνα να σκοτώση και ανθρώπους.

'Η παστρική μας άστυνομία αφού έγέμισε τās βαθλίδας του ταχυδρομείου βεσίνας, και κατώρθωσε τό μαγικόδ της φωταΐας της άποτελεσμα, δέν έφρόντισε να τās καθάριση κατόπιν, ήδη δέ δεκάς πολιτών έπεσαν και έτραυματίσθησαν και μέχρις της ώρας δέ καθ' ήν γραφομεν αί γραμμαί αύται δύνανται να χρησιμεύσουν εις πολλούς ως προειδοποιητήρια.

Είς τό εξῆς ή άρειμάνιος φράσις : τὰ πήρε με τό σπαθί του άντικαθίσταται διά της : τὰ πήρε με την πέννα του.

'Ομάς Αγγλων κεφαλαίουχων διαπραγματεύονται μετά του κ. Τρικούπη την άγοράν της πέννας, δι' ης έγραψε τό προς άπάντησιν της διακοινώσεως των δυνάμεων άποδεκτήριον της Ήπειρο-Θεσσαλίας.

Εύφυής Φαναριώτισσα συμπιλοσοφούσα μετά τινος τύπου παραδουναβίου διπλωμάτου γλυκύτατα τῶ άνέπτυσσε μερικιάς άντιθέσεις μεταξύ των όποίων τῶ έλεγε και μίαν πολύ a propos : Il ya des brunes, il y a des blondes, il y a des bêtes, il y a des intelligents. . .

Είς την τελευταίαν άντίθεσιν ο παραδουναβιος άνεσκίρτησεν.

Προχθές είδομεν μεγαλοπρεπές μπουκέτο εις χείρας μιάς αιδου μάς, έστράφημεν όπίσω και είδομεν τον πρώτον ύπουργόν της παιδείας όστις με τρόπο της τό έπασάρισε.

Μεμακρυσμένη ήτο ή συγγένεια της χήρας Δωρναί, ήτις ήτο δευτέρα εξαδέλφη του θανόντος.

'Εάν δέν υπήρχεν ο ως από μηχανής παρουσιασθείς άνεψίος βεβαιώς ήδύνατο να έχη δικαιώματα. Πολλοί ιδόντες αυτόν έβεβαίουν μάλιστα ότι έχει τό ανάστημα, την φωνήν του Κόμητος του Σαιν-Μώρ, και ότι ή φυσιογνωμία του έχει τās ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της μορφῆς εκείνου.

Άλλοι δέ πάλιν έλεγον ότι οί ύποστηρίζοντες ταύτα ήσαν ή επιλήθμονες και δέν ενευθουμούντο καλώς τās χαρακτηριστικά του θείου, ή μύωπες και δέν έβλεπον καλά τό πρόσωπον του άνεψιού. Μέση μεταξύ τούτων γνώμη δέν ήτο δυνατόν να υπάρξη. 'Επί τέλους τό δικαστήριον κατά πρόληψιν, αφού άρρκεν αυτόν να εισέλθη εις την κατοχήν του μεγάρου και των κτημάτων του θανόντος, άπεφάνετο ότι είναι τρώντι ο άνεψίος του Κόμητος του Σαιν-Μώρ. 'Επομένως οί πλείστοι έδικαιοούντο να ύποπτεύωσιν ότι αί διαδόσεις αύται προέρχονται εκ της οικογενείας Δωρναί, ήτις ούτω έβλεπεν εξολοισθαίνουσαν των χειρών της την κληρονομίαν.

'Η μέχρι τούδε έρημος εκείνη οικία, διά την όποιαν ειχον πλασθή μυρία παραδόσεις και μύθοι και της όποίας οί έξωτερικοί τοίχοι ειχον απολέσει πρό πολλού την λευκότητα και ειχον έντελώς άμαυρωθή και τās παράθυρα εξ ήμισίας τεθραυσμένα ήσαν κατάκλειστα, έκείτο εις τό με-

σημερινόν μέρος της πλατείας, εν τῶ μέσῳ έκτεταμένου κήπου περικελισμένου διά κυκλιωτού περιβόλου. Γέρων τις θυρωρός μετά της συζύγου του έμεινεν εις εν των δωματίων της αυλής, ενῶ τās άλλα ήσαν έσφραγισμένα από πολλων μηνων. Είς την αυλήν υπήρχον επίσης άμαξοστάσια, άλλ' αί άμαξαι και οί ίπποι ειχον πωληθῆ.

'Η οικία αύτη από τινων ήμερών ειχεν άλλαξει όψιν. Δέν ήτο πλέον ή έρημος και σιωπηλή οικία του εν μακαρία τῆ λήξει Κόμητος του Σαιν-Μώρ. Τās παράθυρα ειχον άνοιγῆ, αί θύραι ειχον άποσφραγισθῆ και υπηρέται άνήρχοντο και κατήρχοντο τās κλίμακας, ενῶ πρό της αυλείου θύρας, παρεόμενον άδιακόπως αί άμαξαι των επισκεπτομένων τον νέον Κόμητα του Σαιν-Μώρ. 'Ο νέος Κόμης Αμεδαίος Ρενναί δέν ήτο μόνος εις την άπέραντον τούτην οικίαν. Είχε πλησίον του ώραϊοτάτην σύντροπον, ήλικίας τριάκοντα δύο έτών, άλλα διατήρουσαν άκόμη της πρώτης νεότητος τῶ βόδα. 'Η γυνή αύτη έφερε τον τίτλον της Κομητσης Λαρένας και ήτο προς μητρός θεία του Αμεδαίου. Αναστήματος ύψηλοϋ, ξανθῆ, εύλύγιτος και με βάδισμα ήγεμονικόν, με σφθαλμούς ώραίους και έχοντας πλειοτέραν έκφρασιν εις εν των βλέμμα ή όσην της ποιητικώτερας μούσης δλόκληροι στροφαι, ή γυνή εκείνη ειχε προκαλέσει τιν θυμασμόν των κατοίκων του Βενσαίν. Συνήθως τό κάλλος έχει υπέρ αυτού τό δίκαιον και οί άνθρωποι άφιερωμένοι.

Αξιωματικοί του Ιππικού — πλῆθος — κάμουν Ιππικόν περίπατον κατά τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.

Εἰς περίεργος ἑρωτᾶ :

— Ἀπ' εἰδῶ πᾶνε σ' τὰ Γιάννινα ;

Ἦραία παρομοίωσις τῶν ἑορτῶν μας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ φίλου μας Α. Μ.

Ὁμοιάζουμε λέγει τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὅστις ζητεῖ χρήματα — ὅπως ἡμεῖς ζητοῦμεν Ἡπειροθεσσαλίαν — καὶ ἄμα τοῦ δώσουν πηγαίνει καὶ τὰ πίνει. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡμεῖς ἤπιαμε μὲ πίστωσιν, χωρὶς νὰ τὰ πάρουμε.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἀπὸ μακρῶς τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρι ; ἤρώτα εἰς παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν.

— Πῶς νὰ μοῦ φανῇ ; Ὁ ἄνθρωπος ἐναυπήγησε πλωτὸν φρενοκομεῖον, μπῆκε μέσα καὶ κάθεται.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΡΙΑΠΛΟΝ ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΤΑ ὑπὸ ΣΦΙΓΓΟΥΣ ΦΑΛΗΡΟΝ.

Οἱ Κώδωνες τῆς Κορνεβίλλης εἶναι τὸ πλέον παλαθὸν κομμάτι τοῦ γαλλικοῦ Répertoire. Καὶ ὡς μουσικὴ καὶ ὡς βωδεδίλλειον. Κάμουν μεγάλην ἐντύπωσιν κατὰ πρώτην

φορὰν διὰ τὸ ἀπρόσπτον καὶ τὸ ὅ,τι θέλεις τῆς μουσικῆς καὶ τὸ παράξενον τῶν διαφόρων σκηνογραφιῶν. Τὸ περιεργὸν δὲ εἶναι ὅτι ὄχι μόνον ἡ μουσικὴ εἶναι εἰδὸς τι δένδρου τῶν Χριστουγεννιάδων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Πλανκὲτ ἐκρέμασε χίλια παιγνιδάκια καὶ κοσμήματα ἀπὸ σπουδαῖα καὶ κωμικὰ μελοδράματα, ἀλλὰ καὶ ἡ κωμωδία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν περιεχει κωμωδίαν, φάρσιν, εἰδύλλιον, δράμα, τραγωδίαν.

Τοιοῦτο ἔργον ἢ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν διαθέσεων ἐν αἰ: εὐρίσκειαι: δυνατόν νὰ σὲ φαιδρύνῃ, δυνατόν νὰ σοῦ φέρῃ ὑπνον, μελαγχολίαν, ἀηδίαν, ἡδονὴν, γέλοια, ἀπὸ βλα.

Ἔργον τόσῳ ἀνόητον δὲν ἀνθίσταται εἰς σπουδαίαν κρίσιν. Ὁ κ. Μορώ εἶχε προορίσει τοὺς Κώδωνας διὰ τὰ παιδιὰ, καὶ μὰ τοὺς Κώδωνας δὲν εἶχε ἄδικον: ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Νικολάσις ἔχει δικαίον, διότι ὅλοι τοῦ Φαλήρου οἱ θαμῶνες — οἱ περισσότεροι τέλος πάντων, εἴμεθαι παιδιὰ, ἀθῶα, ἄκακα, φιλόγελα, φιλοπαίγμονα, φιλοθόρυθα. Παιδιὰ μὰ: κάμνει ὁ ἀπὸ τοῦ Φαλήρου, ὁ λεπτός ὡς χνοὺς βροακίνου, ὁ καθαρὸς ὡς ἔνδυμα ἀγγέλου, ὁ γλυκὺς ὡς ἡ ματιὰ τῆς βασιλίσσης τοῦ Φαλήρου (ἴδε Ἀράχνην) ἢ ὡς ἡ ῥωσικὴ γλῶσσα ὅταν τὴν προφέρει: χεῖλη χαρωπῆς κορασίδος. Δὲν σὰς τὴν λέμε. . .)

Ἦτο καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν Κωδῶνων παλαθὴ ὡς αὐτοὶ ὑπὸ μουσικὴν καὶ δραματικὴν ἐποψίν. Ἐβλεπεσ ἐκεῖ τὸν Λασβὶν τόσον ζένον τοῦ προσώπου του, ὡς νὰ ἐνέδυε τὸν Στεφανίδην γυναικεῖα βούχα. Ὁ Μορώ τραγουδοῦσε ἀχρεῖα, ἐπαίξε ὅμως ὄρατα: ὁ Λασβὶν παίζει ἀχρεῖα, ἀλλὰ τραγουδεῖ περίφημα. Νὰ τὸν ἴδῃτε ὅμως παίζοντα, αἰ θὰ γελάσητε ἐὰν δὲν εἴσθε βλάκες καὶ νομιζήτε ὅτι μόνον ἐκ συμβάσεως καὶ ὅταν γελᾷ ὅλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ πιθηκίζετε καὶ σὰς: τὸν γέλωτα: ἀδέξιος, δυσκίνητος, μὲ γελοῖαν μεσημβρινὴν προφορὰν, χάνεται ἐντὸς τοῦ χοροῦ, καὶ φαί-

εἰς τὸν θαυμασμόν δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ κακολογῶσιν. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ τινες, οἵτινες δὲν ἐλάλουν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαθείας περὶ αὐτῆς.

Ἦς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς νεοπλούτους φροντίζουσιν ἅπαντες νὰ τοῖς εὐρωσι νόμισμα καὶ ὁ βαρῶνος Ταρβῶ, παλαιὸς φίλος τοῦ θανόντος: Κόμητος, νομίζων ὅτι ἐβλεπεν αὐτὸν ἀναθῶσαντα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμεδαίου ἐσκέφθη νὰ τῷ προτείνῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ βαρῶνος, πατὴρ φιλόστοργος καὶ ψυχὴ εὐγενής, εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἀποσυρθῆ τῆς πολιτείας καὶ ἐξῆ ἰδιοτεύων. Ἦτο ἐξήκοντα ἐπὶ ἑτῶν, εὐσταθὴς ὅμως καὶ ὑγιής, ἐκτὸς ἐλαφρῶν τινων ρευματισμῶν, οἵτινες τὸν ἠνώχλουν τὸν χειμῶνα. Ἦτο λευκὸς τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἀλλὰ ζωηρότερος τῶν ἐφήβων τῆς νέας γενεᾶς. Τὴν ἡμέραν ἐκαλλιέργει τὰ λείρια καὶ τὰς ὀρτανίσιας του εἰς τὸν κήπὸν του, τὴν νύκτα ἐκλείετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην του καὶ ἐμελέτα ἢ συνέγραφεν ἀπομνημονεύματα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, τὰ ὅποια ὅμως ἀφῆκεν ἡμιτελῆ. Ἐρρόντιζε δὲ συγχρόνως περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ὑπῆρξεν ὄφρα ἐκ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Καὶ ἡ Βέρθα — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ — δεκαεξέτις ἄγγελος ἦτο ἡ μόνη του παρηγορία καὶ σύντροπος. Ὁ βαρῶνος λοιπὸν Ταρβῶ, ἀφοῦ ἀνεώσας μετὰ τοῦ ἀνεψιῦ τὴν φιλίαν, ἣν εἶχε πρὸς τὸν θεῖον, ἐσπευσε νὰ προκαταλάβῃ τὸν Ἀμεδαῖον ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς

του καὶ ὁ νέος Κόμητος τοῦ Σαιν-Μῶρ ἐλπίζων νὰ αὐξήσῃ ἀκόμη τὴν περιουσίαν του ἐφαινετο διατεθειμένος νὰ δεχθῆ τὸ προτεινόμενον συνοικέσιον.

Ἦ Βέρθα ἠγνόει ταῦτα: ἀλλ' ὑποπτευομένη τὸν πατέρα τῆς, ἀνέμενεν ἰναγωνίως τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἐδουάρδου Λωρναί. Ὁ Λωρναί εἶχεν ἐντιμὸν ὄνομα, ἦτο νεανίας ὄρατος, εὐγενὴς τὴν καρδίαν, ὅσον καὶ τὴν μορφήν, εἶχε περατώσει τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν σχολὴν τῆς νομικῆς τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν ἐσκωριασμένων ἰδεῶν καὶ προλήψεων τοῦ βαρῶνου, ὅστις ἐλάτρευε τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἰδίως δ' ἐνεθυμεῖτο μετὰ ψυχικοῦ ἀλγους τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Οὕτως ὁ ἔρωσ αὐτῶν ἐμενε κεκρυμμένος καὶ ἡ Βέρθα ἠναγκάζετο ν' ἀποποιῆται ἐκάστοτε τὸν γάμον, ὁσάκις νέου τινὸς ὑποψηφίου παρουσιάζετο τὸ ὄνομα.

Ὁ κόσμος λοιπὸν τοῦ Βαινασαῖν καὶ ἰδίως ἡ συνοικία ἐκείνη εἶχε θέμα ἐπιθυμίας. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος καταγινόμενοι εἰς τὰς ἄλλοτριας ὑποθέσεις, καὶ τοιοῦτοι ἀπαντῶσι πολλοὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς μικράς, εὐρισκον τροφήν, πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ἦσαν ἀναμφιβόλως αὐτὰ αἱ ἐφημερίδες τῆς συνοικίας.

Εἴκοσιν ἤδη ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐγκαταστά-

εται ὡς νὰ παρακαλῆ κανένα κορίτσι νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὸς τὸ μέρος του.

Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ λέμε διὰ νὰ πειραζόμεν ἢ αὐτὴν ἢ τὴν διευθύνσιν: δὲν ἔχομεν τὴν ἀδιακρίσιν ἐκείνων οἵτινες νομίζουν ὅτι ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἀγοράζουσι δικαίωμα θεάματος, ἀκούσματος καὶ συριγμῶν — ὅταν βροῦν ὅτι οἱ ἀοῖδοι τοῦ Φαλήρου δὲν τραγουδοῦν ὡς ἡ Γκρανιὲ τῶν Παρισίων — τῶν Παρισίων τοὺς ὁποῖους βεβαίως δὲν εἶδον, ποτὲ δὲν θὰ ἴδουν, διότι μόνον οἱ Ἀγαθόπουλοι οἱ Ἐρηχωρίται, αὐτοὶ ἔχουν τὰς μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις.

Ἦμεῖς βλας αὐτὰς τὰς ἀδεξιότητας τοῦ καλλίστου βαρυτόνου μας τὰς ἀναγράφομεν ἐνταῦθα ὡς φαιδρευτικὰς: αὐτὰί μὰς ἐγέννησαν εὐθυμίαν, ὅταν δὲν θὰ μὰς ἐνεποιεῖ τοῦ ἐμπειροτέρου τεχνίτου ἢ ὑπόκριτις.

Ἐτραγουδῆσεν ὅμως συμπαθητικώτατα καὶ μετ' ἐκφράσεως λίαν δυνατῆς τὴν τε πρώτην, ἀλλὰ κυρίως τὴν δευτέραν ἐσπέραν, ὅτε τὸ κοινὸν καὶ τὸν ἐμπιζάρισε καὶ φανατικώτατα τὸν ἀνευφήμησεν.

Ἄλλη τύχη! Τὸ περὶ κεφάλαιον Du Gazon, ὡς θὰ ἐλεγεν εἰς μακαρίτης ἐνωμοτάρχης, ἐξελίσσεται φαιδρότατα. Μετὰ τὴν καλλίσωμον, ἀλλ' ὄχι καὶ καλλίφωνον Bellisson, μὰς ἤλθε ἡ βυγχοπρόσωπος Herbelle, ἥτις καὶ αὐτὴ ἦτο διασελεστικὴ, παίζουσα ὡς μέγαρινα καὶ ἄδουσα ὡς γαλλῆ, μετ' αὐτὴν δὲ ἀποδημήσασαν εἰς Κύριον, δύο θερμαὶ τραγῶνες, πρωτάραι, ὅλαι ἀνοιξὴ καὶ μῦρον, τὰς ὁποίας ὀρέγεσαι νὰ φᾶς. Ἄν ἀκούσθῃς ποτε μὲ μέσον ὄρον εἰσπράξεων πεντακοσίων δραχμῶν — διὰ τὸ ἀφιόκαλον τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες τόσον ἐξυπναὶ εἴμεθα ὥστε δὲν ἐνοήσαμεν ἀκόμη τί θησαυρὸν ἔχομεν εἰς τὸ Φάληρον, ὄχι ὡς θέατρον, ἀλλ' ὡς φύσιν, — νὰ ἔχομεν ἐταιρίαν περιέχουσαν μίαν χρυστὴν καρδερίνα Λασσάλ, ἣν θὰ ἐξήλευεν ἡ πολυάνθρωπο, καὶ ἀνόλοδος Μασσαλία, ὅπου καὶ θὰ μεταδῆ τὸν χειμῶνα

ἵνα μὴ εἴπωμεν οἱ Παρίσιοι, ἕνα καλλιτέχνην ἠθοποιὸν δημιουργοῦντα νέον τύπον εἰς πᾶν νέον ἔργον, καὶ τύπον πάντοτε δυσκολώτατον καὶ πολὺπλοκον, τὸν Brouette, ἕνα κωμικὸν ἀνεξάντλητον, τὸν συμπαθητικώτατον Grégoire, ἕνα βαρῶνον μελωδικώτατον, παίζοντα συνήθως εἰς ὀρέα comique, καὶ δύο ὁροσερὰς ἀνθυψιφῶνας, πρώτην φορὰν ἐσοταζούσας τὰ σκηνικὰ γεννητούριζ των, τὰς ἀδελφὰς Suzanne καὶ Germinie.

Εἰς τοὺς Κώδωνας ἡ Germaine τὰ ἔχανε, τὰ εὕρισκε, τὰ ξανάχανε, τῆς τὰ δίδανε, τὰ ἐπαιρνε, τὰ ἄφινε. Δὲν εἶναι τόσον δειλὴ ὅσον ἦτο εἰς τὰ Λεβιάδια τοῦ Ἀγίου Γερβασιῦ ἢ ἀδελφῆ τῆς Suzanne, ἥτις ἐπλήρωσε μὲ δακτύμων πωρετὸν τὴν δειλίαν καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς: ἀπ' ἐναντίας ἐνῶ τὸ πρόσωπον τῆς ὁμωνύμου Germaine ἦτο εἰς τόσον ἁρμονίαν πρὸς τὴν πρώτην ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισίν τῆς, — ἡ Germaine τῶν κωδῶνων εἶναι δειλὴ, πολὺ δειλὴ καὶ ἀφελῆς — ἡ Germaine ἡ ἠθοποιὸς ὠμίλει δυνατὰ, ἐτραγουδοῦ ζωντανὰ, ἐκινεῖτο ζωντανώτερα. Καλλίσωμος, καλλίσφωρος καὶ boulotte, ἡ Germaine ἔχει ζῶν γυναικεῖαν πολλὴν ἐντὸς τῆς καὶ ὑπόσχεται ν' ἀποκτήσῃ καὶ πολλὴν ἐπισκηνικὴν ζῶν. Ἦ ἀδελφῆ τῆς λεπτοτέρα, ἰσχυρότερα, φαίνεται ἐντούτοις σκηνικώτερα, αἰ δὲ ὑψηλὰ φωνὰί τῆς εἰς τὸν Μικρὸν Δοῦκα ἐχρησίμευσαν ὡς χρυσοῦ κλίμαξ ἐπ' ἧς ἀνεβῆ ἔξω εἰς τὸν ἐξώστην τῆς Ἰουλίας τῆς ἡ χρυσοῦ φωνῆ τῆς Λασσάλ.

Εἰς τοὺς Κώδωνας εἶχομεν καὶ ἕν θεῆμα σχεδὸν καταπληκτικόν, τὸν κωμικὸν Brouette μεταμορφωθέντα ἀφῆνης εἰς δραματικὸν κατακτητὴν τῆς σκηνῆς, τόσῳ μάλιστα κατακτητὴν, ὥστε μετεβάλλε καὶ τὴν τράπεζαν ἐπ' ἧς ἐτραγουδοῦ τὴν μελωδίαν τοῦ χρυσοῦ, εἰς ἐρείπια, ἵνα δικαιώσῃ τὸ ὄνομα ὅπερ τοῦ δίδομεν.

σεως τοῦ κόμητος τοῦ Σαιν-Μῶρ εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του καὶ οἵονα ἑορτάζων τὸ γεγονός τοῦτο ὁ Ἀμεδαῖος, εἶχε προκαλέσει τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς χορὸν τὰς γνωστοτέρας οἰκογενεῖας τοῦ Βαινασαῖν καὶ τινας τῶν Παρισίων πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας. Εἰς τὴν ἔρημον καὶ πενθοῦσαν ἕως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν οἰκίαν ἔλαμπον ἤδη μυρία φῶτα. Τὰς εὐρείας κλίμακας τῆς ἀνήρχοντο καὶ κατήρχοντο ὑπηρεταί, ἐνίοτε καὶ αἰεὺ λόγου, χάριν πολυτελείας μόνον. Πρὸ τῆς πύλης συνωθούντο ἀμαζαὶ καὶ ὑπῆρται μὲ τὰς οἰκοστολὰς των καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια, πλῆθος δὲ περιέργων περιεστοίχιζε τὴν οἰκίαν ὄλην. Ἦ κίνησις ἦτο ζωηρότερα, ὁσάκις ἀμαζὰ τις ἐπλησίαζε καὶ ἕκαστος ἐσπευδε νὰ ἴδῃ τὴν ἀγγελον — ἡ δαίμονα, διότι ἀλλοίμονον ἂν πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἦσαν ἀγγελοι — ὅστις ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτῆς. Εἰς τὸν περίβολον εἶχον ἀναρρηχθῆ δίκην σαύρας αἱ μωσχομάγκαι τοῦ Βαινασαῖν, οἵτινες ἐσαυτίρριζον ἕνα ἕκαστον τῶν ἐξερχομένων τῆς ἀμαζῆς, ἐνῶ κατὰ τὰ διαλείμματα τινὲς ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ μὴ μένωσιν ἄργοι, ἐρρίπτον ἐπιτηδείως μικροὺς λίθους μεταξὺ τοῦ πλῆθους καὶ πρὸ πάντων κατὰ γεικίας τινας παχυμάσκου ἀρτοποιοῦ, ἥτις εἶχε καταλάβει περιφέρειαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδδάναντο νὰ ἴστανται τοῦλάχιστον πέντε χωρὶς νὰ φουδῶνται νὰ πάθωσιν ἐξ ἀσφυξίας. Ἦ ἀρτοποιὸς κατ' ἀρὰς δὲ εἶχε ν ἐνοήσῃ τί συμβαίνει, διότι εἶχεν ὄλην αὐ-

τῆς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν εἰσερχομένων, δίκην ἐκτιμητοῦ καὶ πραγματογνώμονος, μὴ ἐνοούσα νὰ ἀφήσῃ ἀπαρτηρητὸν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ταινίαν τῆς ἐσθῆτος, οὐδὲ τὸ μικρότατον ἄνθος τῆς κεφαλῆς. Ἀλλ' ἠρῆσιον ἦδη νὰ ῥίπτῃ λοζὰ βλέμματα εἰς τὸν περὶ αὐτὴν οὐκίον, ὅταν ἀμαζα ἄλλη ἐφάνη μακρόθεν καὶ ἠκούσθῃ ἡ φωνὴ ἐνὸς ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κινηλίδων ἀναρρηχθέντων παιδῶν: — Τόπου εἰς τὸν κύριον Δῆμαρχον !

— Δὲν εἶν' αὐτός! — ἀπήντησεν ἄλλη φωνὴ ἐπίσης ὀξεῖα καὶ ἔρρινος — εἶναι ὁ συμβολαιογράφος Δερελλῶ, γνωρίζω τὴν ἀμαζὰ του.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Γ. Ξένος.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Δ'. | 10 Ιουλίου 1880. | Δ'.

Ο ΠΑΠΠΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΥΚΟΥΝΙΑΣ

(Κατὰ Alphonse Daudet).

«Ο Μαρτίνος ἦτον παππᾶς ἔς ἓνα φράγκικο χωριό, ἔς τὴν Κουκουινιά.»

Ἄγαθός ἦν τὸ ψωμί, ἄδολος ἦν τὸ μάλαμμα, ἀγαπᾶσε ἅν πατέρας τοὺς χωριῶταις γι' αὐτὸν ἡ Κουκουινιά του θὰ ἦταν ἐπίγειος παράδεισος, ἂν οἱ Κουκουινιώταις τὸν εὐχαριστοῦσαν ἄλλο περισσότερο. Ἄλλοίμονο ὅμως, ἡ ἀράχιας ἐκρέμουνταν μέσ' ἔς τὸ ἐξομολογητήριό του, καὶ τὴν ἐμορφή ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἡ ὁστίες ἔμειναν ἔς τὸ ἅγιο γκουλάπι του. Ὁ καλὸς παππᾶς ἦτον καταλυπημένος καὶ πάντα ζήτησσε ἀπ' τὸ Θεὸ τὴ χάρι νὰ μὴν πεθάνῃ πρὶν συμμαζεῖν ἔς τὴ μάντρα τὸ σκορπισμένο του κοπάδι.

Καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς ὁ Θεὸς τὸν ἄκουσε. Μιὰ κυριακὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο ὁ παππᾶ Μαρτίνος ἀνέβηκε ἔς τὸν ἀμβωνα.

«Ἀδελφοί μου, εἶπε, πιστέψτε με ἂν θέλετε : τὴν περσμένη νύχτα εὐρέθηκα ἐγὼ ἄθλιος ἀμαρτωλὸς ἔμπρὸς ἔς τὴ θύρα τοῦ παραδείσου.»

«Ἐχτύπησα» ὁ ἅγιος Πέτρος μοῦ ἀνοίξε : «Μπᾶ ! Ἔσεῖ, εἰσθε, καλέ μου κύρ Μαρτίνε, μοῦ λέει ἀποὺς ἀέρας... ; καὶ τί ἀγαπάτε παρακαλῶ ;

«Καλέ μου ἅγιε Πέτρε, ἐσεῖς ποῦ κρατᾶτε τὸ μεγάλο ἀσφῆρι καὶ τὸ κλειδί, θὰ ἴμπορούσατε νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἀδὲν φαίνομαι πολὺ ἀδιάκριτος, πόσους Κουκουινιώταις εἶχατε ἔς τὸν παράδεισο ;

«Δὲν ἴμπορῶ τίποτε νὰ σᾶ ἀρνηθῶ, παππᾶ Μαρτίνε ἀκαθῆσατε νὰ ἴδουμε μαζή.»

«Καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ἐπῆρε τὸ χοντρό του βιβλίον, τὸ ἀνοίξε, καὶ ἔβαλε τὰ ματογυάλια του.

«Γιὰ νὰ ἴδουμι : Ἐχομε Κουκουινιά. Κου...Κου...Κου...κουινιά. Καλέ μου παππᾶ Μαρτίνε, τὸ φύλλον εἶνε ἀγραφο. αὐτὸ μὲ ψυχῆ... οὔτε ἓνας Κουκουινιώτης.

«Τί ! κἀνεὶς Κουκουινιώτης δὲν εἶνε ἐδῶ ; Κανεὶς ; Δὲν ἴμπορεῖ ! Γιὰ ἴδῃτε καλλίτερα...»

«Κανεὶς, ἅγιε ἄνθρωπε. Κυττάξτε καὶ τοῦ λόγου σας, ἂν θαρρῆτε πῶς χωρατεύω.»

«Ἐγὼ χτυποῦσα τὰ πόδια μου καὶ μὲ δερμένα χέρια φώναξα ἔλσοι. Τότε ὁ ἅγιος Πέτρος :

«Ἄκουσε, παππᾶ Μαρτίνε, δὲν πρέπει δὲ νὰ τὸ παῖς-ανης καὶ τόση κατάκαρδα, νὰ μὴ σοῦρηθῃ καμμιά ἀποπληγεῖα. Ἐπειτα δὲν εἶνε ἰδικό σου τὸ φταίξιμο. Οἱ Κουκουινιώταις σου, βλέπει, πρέπει νὰ κάνουν τὰ σαράντα τοὺς ἄχρονάκια ἔς τὸ πουργατόριο.

«Ἀχ ! ἅγιε Πέτρε, ἀφῆσέ με τουλάχιστον νὰ τοὺς αἰδῶ, νὰ τοὺς ἴδῶ καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσω.

«Ὅπως ἀγαπᾶς φίλε μου...Στάσου, βάλε γλήγορα αὐτὰ τὰ χοντροπάπουσα γιατί οἱ δρόμοι δὲν εἶνε καὶ ἀκατῶ, μακρῶν, καθὼς γυρίζεις ; Ὁά βρῆς μὲ πόρτα ἀσπ-

μένια γεμάτη ἀπὸ μαύρους σταυρούς... ἔς τὸ δεξιὸν σου χεῖρ... ἀθὰ χτυπήσῃς καὶ θὰ σ' ἀνοίξουν ! Ὁρα καλή...»

«Καὶ ἐπεριπάτησα, ἐπεριπάτησα ! Τί κακοτοπιά ! Μὲ ἀπῆλνε τρεμουῖα μοναχὰ νὰ τὴ συλλογισθῶ. Ἐνα στενὸ κμονοπάτι γεμάτο βᾶτα, πέτριαις γυαλιστεραῖς καὶ φεϊδίαις ἀποῦ σφύριζαν, μ' ἔφερε ὡς τὴν ἀσπρήνιαν πόρτα.

«Πάν ! πάν !
«Ποιὸς χτυπᾶ ; ἀποκρίνεται μὲ φωνὴ χονδρὰ καὶ λυπητερή.

«Ὁ παππᾶς τῆς Κουκουινιάς.
«Τῆς... ;

«Τῆς Κουκουινιάς.
«Ἄ !...Ὀρίστε.»

«Ἐμπῆκα. Ἐνας μεγάλος καὶ ὠραίος ἄγγελος, μὲ φτερά ἀμαύρα ἅν τὴν νύχτα καὶ φέρεμα ἀστραφτερὸ ἅν τὴ ἡμέρα, μὲ ἓνα κλειδί διαμαντένιο κρεμασμένο ἔς τὴ μέση αὐτοῦ, ἔγραφε, κρᾶ-κρᾶ, ἔς ἓνα μεγάλο τεφτέρι, ποῦ χοντροτρῶ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Πέτρου....

«Ἐ λοιπόν, τί ζητᾶτε ; εἶπε ὁ ἄγγελος.

«Ἦρατε ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, θέλω νὰ μάθω—ἴσως εἶνε πολὺ ἀμεγάλη ἡ περιέργειά μου—ἂν ἔχετε ἐδῶ τοὺς Κουκουινιώταις.

«Τοὺς... ;
«Τοὺς Κουκουινιώταις, ἐκείνους ποῦ εἶνε ἀπ' τὴν Κουκουινιά» εἶμαι ἐγὼ ὁ παππᾶς τοὺς.

«Ἄ ! ὁ παππᾶ Μαρτίνος, αἶ ;
«Ὅλωσ δικός σας, κύριε ἄγγελε ;

«Εἶπατε λοιπόν Κουκουινιά...»
«Καὶ ὁ ἄγγελος ἀνοίγει καὶ ἔξωφυλλᾷ τὸ μεγάλο του βιβλίον, σαλιόνοντας τὸ δάχτυλο γιὰ νὰ μὴν κολλοῦν τὰ φύλλα...»

«Κουκουινιά, λέει ἀναστενάζοντας βραθειᾶ...Κύριε παππᾶ Μαρτίνε, δὲν ἔχομε ἔς τὸ πουργατόριο κανέναν ἀπ' τὴν Κουκουινιά.

«Μέγας εἶ Κύριε ! κανένας Κουκουινιώτης δὲν εἶνε ἔς τὸ πουργατόριο ! ποῦ εἶνε λοιπόν ;

«Ἄ, ἅγιε ἄνθρωπε, εἶνε ἔς τὸν παράδεισο. Ποῦ διχάβολο θέτε νὰ ἦνε ;

«Μὰ ἐρχομαι ἀπ' τὸν παράδεισο....
«Ἄπὸ καὶ ἐρχεσθε ! !...» Ἐ λοιπόν ;

«Ἐ λοιπόν ! δὲν εἶνε ἐκεῖ !...» Ἄ, Παναγία παρθένο !...
«Τί τὰ θέλετε, κύριε παππᾶ ; ἂν δὲν εἶνε οὔτε ἔς τὸν ἀπαράδεισο οὔτε ἔς τὸ πουργατόριο, δὲν ἔχει ἄλλο, εἶνε... εἶνε ἔς τὴν...»

«Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ ! Ἄ ! Ἄ ! Ἄ ! εἶνε δυνατόν ;...»
«Νὰ μοῦ εἶπε ψέματα ὁ ἅγιος Πέτρος !... Ἄ ! Ἄ ! καὶ ἀπὼς θὰ πάω ἐγὼ ἔς τὸν παράδεισο, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐκεῖ οἱ Κουκουινιώταις μου ;...»

«Ἄκουστε, καυμένε παππᾶ Μαρτίνε, ἀφοῦ θέλετε, αὐπὼς κ' ὅπως, νὰ βεβαιωθῆτε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ ἴδῃτε ἐμὲ τὰ μάτια σας !...»

«Πάρτε αὐτὸ τὸ μονοπάτι ὅσο γλήγορα ἴμπορεῖτε...»
«θὰ εὐρετε ἔς τ' ἀριστερὰ ἓνα μεγάλο σπίτι. Ἐκεῖ θὰ μάθετε γιὰ ὅλα. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶ βοηθήσῃ.»

«Καὶ ὁ ἄγγελος ἐκλείσε τὴν πόρτα.

«Τὸ μακρὸ μονοπάτι ποῦ μοῦ ἔδειξε ὁ ἄγγελος ἦτον ὄλο,

στρωμένο ἀπὸ κόκκινη γάβωλη... Ἐκουνοῦμουν ἅν νὰ εἶχα πρὶν κάθε βῆμα κ' ἐσκόνταφα ἤμουν καταμουσκεμένος ἀπ' τὸν ἰδρώτα καὶ λαχανιασμένος ἀπ' τὴ δίψα... Ὅμως χάρις ἔς τὰ χοντροπάπουσα ποῦ μοῦδῶκε ὁ καυμένος ὁ ἅγιος Πέτρος δὲν ἐκάηκαν τὰ ποδάρια μου.

«Ἀφοῦ περὶ εἶχα κάνει κάμποσο δρόμο παραπατώντας καὶ κουτσαίνοντας εἶδα ἔς τῆριστερὸ μου χεῖρ μὲ πόρτα... Ὅχι, ἓνα μεγάλο σπίτι ὀρθάνοιχτο, ἅν στόμα μεγάλου φούρνου. Ὡ ! παιδιὰ μου τί ὄψι... Ἐδῶ δὲν βρωτοῦν περὶ τὸ ὄνομά μου, ἐδῶ κανένα τεφτέρι. Ἐδῶ μπαίνουνε φουρνιᾶς φουρνιᾶς καὶ ἐλεύθερα καθὼς ἐσεῖς ταῖς κυριακαῖς ἔς τὸ καπλησιό.

«Ἦμουν καταῖδρωμένος καὶ ὅμως εἶχα κρυάδες. Τὰ μαλλιά μου σηκώνουνταν ἴψηλά. Ἐννοιοῦθα κνίσσα, ψημένο κρέας, καὶ ἅν τὴ μυρωδιὰ ποῦ σκορπίζεται ἔς τὴν Κουκουινιά μας, ὅταν ὁ Κουτσονικολὸς ὁ πεταλωτῆς πεταλὸνῃ κανένα γερογάιδο. Ἐπιάνονταν ἡ ἀναπνοή μου μέσα ἔς αὐτὸν τὸν βρωμερὸ καὶ βραστόν ἀέρα» ἄκουα ἓνα τραμερὸ ξεφαντὸ, ἀναστεναγμούς, βογκητὰ καὶ βλαστήμιας.

«Ἐ λοιπόν ! Ὁάμπης ἡ δὲν Ὁάμπης ἡ ἀφεντιὰ σου ;—μοῦ λέει ἓνας δαίμονας με τὰ κέρατα καὶ μοῦ τραβᾷ μὲ κεντριά μὲ τὴ φοδράκα του.

«Ἐγὼ ; Δὲν μπαίνω. Εἶμαι φίλος τοῦ Θεοῦ.
«Εἶσαι φίλος τοῦ Θεοῦ...» Ἐ ζωὸ τοῦ κασιδιάρη ! καὶ τί ἀγαπᾶς ἐδῶ ;

«Ἐρχομαι...» Ἄ ! μὴ μοῦ μιλάτε, γιατί δὲν ἴμπορῶ καὶ νὰ σταθῶ ἔς τὰ ποδάρια μου... Ἐρχομαι... Ἐρχομαι ἀπὸ μακρῶν... νὰ σᾶς βρωτήσω ταπεινότητα... ἂν... ἂν... τυχόν... ἔχετε ἐδῶ... κανένα... κανένα ἀπ' τὴν Κουκουινιά...»

«Ἄ ! κρεμανταλᾶ ! κἀνεὶς τὸν κουτό, ἅν νὰ μὴν ξέρης τάχα πῶς ὄλη ἡ Κουκουινιά εἶνε ἐδῶ μέσα. Νᾶ ! μαυροκόρακα, κυτταξε καὶ θὰ ἴδῃς πῶς τοὺς συγυρίζομε ἐδῶ τοὺς ξακουσμένους σου τοὺς Κουκουινιώταις...»

«Καὶ εἶδα μέσα ἔς μὲ μὲ φοβερὴ φωτιὰ :
«τὸν Κοκκαλίνο—ὄλοι τὸν ἐγνωρίσατε, ἀδελφοί μου—τὸν Κοκκαλίνο ποῦ ἴμεθοῦσε κάθε ἴλιγο.

«Ἐἶδε τὸν Πασχάλη, ποῦ ἔκανε τὸ λάδι του με τῆς ἔλλαις τοῦ κυρίου Καράκα.

«Καὶ τὸν Δελφίνη ποῦ ἔλεγε ὄλο ψευτιᾶς.
«Καὶ τὴν κερά Γιαννοῦλα ποῦ ἴκαλογοῦσε ταῖς γειτόνισσαις ὄλαις.

«Καὶ τὸν Ἀντώνη με τὴν Ἀντωνίνα, καὶ τὸ Γιᾶκωμο καὶ τὸν Πέτρο καὶ . . . καὶ . . .»

Ἐφνισμένοι, κατατρομαγμένοι ὄλοι ἀναστενάζαν, βλέποντας ἔς τὴν ὀρθάνοιχτη κόλασι ποῖος τὴν μάννα του, ποῖος τὸν πατέρα του, ποῖος τὴν κυροῦλά του, ποῖος τὴν ἀδελφή του . . .

«Ὁ παππᾶς τότε εἶπε :
«Καταλαβαίνετε καλὰ πῶς αὐτὸ δὲν ἴμπορεῖ νὰ βαστάξῃ.

«Ὅχι. Ἄπὸ αὔριο ἀρχίζω τὴ δουλειὰ, ὄχι πρὶν ἀργὰ ἀπὸ αὔριο. Καὶ ἡ δουλειὰ δὲν θὰ λείψῃ ! Νὰ πῶς θὰ κάνω. Γιὰ νὰ γίνωνται ὄλα καλὰ πρέπει νὰ γίνωνται με τάξι.

«Ἄβριο, δευτέρα, θὰ ἔξομολογήσω τοὺς γέρους καὶ τῆς γειτόνισσαις. Ἄπὸ δὲν εἶνε τίποτε...»
«τὴν τρίτην τὰ παιδιὰ. Ὁά ξεμπερδέψω γλήγορα.

«τὴν τετάρτην τοὺς νέους καὶ τὰ κορίτσια. Αὐτὰ ἴμπορεῖ νὰ μᾶς χαπομερῆσούν...»

«τὴν πέμπτην τοὺς ἄνδρας» θὰ κάνωμε γλήγορα.
«τὴν παρασκευὴ τῆς γυναῖκες. Ὁά πῶ : Ὅχι ἱστορίαις !
«τὸ σάββατο τὸν μυλωνᾶ !...Δὲν εἶνε πολὺ μὲ ἡμέρα γι' αὐτὸν μοναχᾶ...»

«Βλέπετε, παιδιὰ μου, ὅταν τὸ σιτάρι εἶνε μεστωμένο πρέπει νὰ τὸ κόψωμε» ὅταν βάλωμε κρασί πρέπει νὰ τὸ πιούμε. Νὰ ἀρκετὸ πανὶ βρώμικο, τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ πλύνωμε καὶ νὰ τὸ καλοπλύνωμε.

«Καὶ νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου. Ἀμήν !»

«Ὅ,τι εἶπε ἔγινε. Ἐβλῆσαν μπουγάδα...
«Ἄπ' αὐτὴ τὴν περίφημη κυριακῆ, ἡ ἀρετὴ τῶν Κουκουινιώτων μυρίζε σὲ δρό λεύγες τόπο...»

Καὶ ὁ καλὸς παππᾶ Μαρτίνος, γεμάτος εὐτυχία καὶ χαρὰ, ὠνειρεύθηκε τὴν ἄλλη νύχτα πῶς μαζή με ὄλο του τὸ κοπάδι ἐσκοντζάρωνε ἔς τὸν κάταστρο δρόμο τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ, μέσα ἔς ταῖς ἀναμέναις λαμπάδες, σ' ἓνα σύννεφο μωσαλίβανο καὶ ἔς τὸν χορὸ τῶν παιδιῶν ποῦ ἔψαλλνε τὸ Σοὶ Κύριε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ παππᾶ τῆς Κουκουινιάς, ὅπως μοῦ παράγγειλε νὰ σᾶς τὴν ἡπὸ ἐκεῖνος ὁ μεγάλος μασκαράς τῆς Ρουμανίλλης, ποῦ τὴν εἶχε μάθει παλι ἀπὸ ἓναν καλό τοῦ σύντροφο.

Ἄράχνη.

«ΜΗ ΖΗΛΕΥΗΣ !»

Τί θαρρεῖτε ; συμβουλαῖς
Δὲ ἴμπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ δώσῃ ;
Δὲν τὴν ἔχουσε πολλὰς
Τέτοια γνώσι !

Ὅλο μὲ συμβουλή
Μεσ' τ' αὐτὴ μου ψιθυρίζει :
«Μὴ ζηλεύης δὲ πολὺ
Δὲν ἀξίζει !»

Μοῦ ἴθυμά κάθε φορὰ
— Ποῦ ὁ διχόλος νὰ τὸν πάρῃ—
«Ἐνα γέρο φουκαρᾶ
Ταβερνιάρῃ»

Ὅπου ἔτσι μοῦ μιλεῖ
Ἐκεῖ ποῦ πάντα με κερνάει :
«Μὴν τὸ πίνης δὲ πολὺ,
Καὶ μεθάει !»

Κωχίτης.

ΑΝΟΥΛΛΙΑ.

Ἡ καρδία εἶνε ὡς τὸ στερέωμα, ἐν μέρας τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ὡς αὐτὸ μεταβάλλεται νύχτα καὶ ἡμέραν.

Βύρων.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Δηλοποιεί ότι

α) 'Η γραμμή του περίπλου τής Πελοποννήσου διπλασιάζεται έκτελουμένη εις τὸ ἕξῃς κατὰ ἡμέτερον, ἀναχωρούντων τῶν ἀτμοπλοίων ἐκ Πειραιῶς ἐκχόστην Δευτέραν 6 π. μ. καὶ ἐπανερχομένων εις Πειραιᾶ Δευτέραν 4 μ. μ. καὶ οὐχὶ Τρίτην ὡς μέχρι τοῦδε.

β) Τὸ ἔκτελόν τὴν γραμμὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἀτμοπλοίων κατὰ Πέμπτην θέλει προσεγγίξει εις Βιτρινίτζαν.

γ) Εἰς Αἴγιον, πλὴν τῆς κατὰ Πέμπτην προσεγγίσεως, θα προσεγγίξῃ τὸ ἀτμοπλοῖον καὶ κατὰ Κυριακὴν.

δ) 'Η εἰς Ἁγίον Σώστην προσέγγιξις θέλει ἐκτελεῖσθαι δις τῆς ἐβδομάδος κατὰ Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν.

ε) 'Η εἰς Ζάκυνθον προσέγγιξις θέλει γίνεσθαι κατὰ Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν.

ς) Τὸ ἔκτελόν τὴν γραμμὴν Ἀχαρνανίας ἀτμοπλοίων θέλει ἀναχωρεῖ ἐκ Πατρῶν κατὰ Δευτέραν, καὶ οὐχὶ κατὰ Παρασκευὴν ὡς μέχρι τοῦδε, καὶ θέλει προσεγγίξει καὶ εἰς Βασιλικὸν τῆς Λευκάδος· οἱ δὲ ἐπιβάται τῆς γραμμῆς ταύτης θέλουσιν ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τὴν Κυριακὴν, καὶ οὐχὶ τὴν Τετάρτην.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΔΟΡΤΗΡ

Ὁ ἀορτῆρ οὗτος ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ σχήματος, νὰ ὠθῆ τὸ στήθος πρὸς τὰ ἔμπρῳς καὶ νὰ στηρίξῃ τὸ ἔσωφθόριον.

1. Εὐρώνει τὸ στήθος καὶ δίδει εἰς τοὺς πνεύμονας ἐλευθέραν ἀναπνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθεῖς.
3. Ἀνακουφίζει τὴν ράχιν, τὰ πλευρὰ, καὶ τὰ κοιλιακὰ ὄργανα, ἀπαλλάσσων τοὺς ὤμους παντὸς βάρους τοῦ ἔσωφθόριου.
4. Ἀνακουφίζει τὰς κοιλίας, τὸν κάρματον, καὶ δίδει νῆαν ζωὴν εἰς τὰ φέροντα αὐτὸν ἄτομα.
5. Εἶναι ἀναμφοδιότητος ἀξία· εἰς τὴν προώρως ἀναπτυσσομένην νέαν, καὶ δι' ἐκείνας αἰτίνας σπουδάζουσιν.
6. Φορεῖται ἀνευ δυσκολίας τινὸς, καὶ φέρει εὐεχίαν εἰς τὸ ἄτομον ὅπου κἀκεῖ χρῆσιν αὐτοῦ.

Ὁ ἀορτῆρ οὗτος ἔχει, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ σχήματος, τὸ πλεονέκτημα νὰ ὠθῆ τὸ στήθος πρὸς τὰ ἔμπρῳς καὶ ὁ κοινὸς ἀορτῆρ.

1. Εὐρώνει τὸ στήθος, καὶ δίδει εἰς τοὺς πνεύμονας ἐλευθέραν τὴν ἀναπνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθεῖς.
3. Δὲν βλάπτει τὰ ἔμπροσθεν τοῦ ὑποκαμίσου.
4. Δὲν ὀλισθαίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους.
5. Ἐλκεῖ τὰ κουμβία τοῦ πανταλονίου ὀλιγώτερον ἢ οἱ κοινοὶ ἀορτῆρες.
6. Ἐκαστὸν μέρος τοῦ πανταλονίου δύναται νὰ στερεωθῆ κατὰ βούλησιν.
7. Διὰ τὸν ὀπισθεν μηχανισμόν δύναται τις ν' αἰξήσῃ ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἀορτῆρος.
8. Προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν ἰδίων θέσεων ὅπως οἱ κοινοὶ ἀορτῆρες.
9. Ὅταν βρέχῃ δύναται τις νὰ σηκώσῃ μόνον τὸ ὀπισθεν τοῦ πανταλονίου, χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἔμπροσθεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔχοντες ἀνάγκην τοιούτων, παρακαλοῦνται νὰ δίδωσι τὴν παραγγελίαν των, λαμβάνοντες μετρον, μόνον ἐκ τοῦ πλάτους τοῦ στήθους. Οἱ ἀνωτέρω ἀορτῆρες εὐρίσκονται διὰ πάσας τὰς ἡλικίας ἀνδρῶν τε καὶ κυριῶν, παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις καταστήμασι των κκ.

Βώττη καὶ Σκληθρανιώτη,

γενικῶν ἀντιπροσώπων δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Αἱ δὲ τιμαὶ ἐκαστοῦ ἀναλόγως τῆς ποιότητός των ἐκ δραχμῶν γίνονται 3, 5, 7/2, καὶ 10.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΞΥΛΗ καὶ ΛΕΩΝΙΑ ΔΑΝΙΗΛ

Ἀπὸ τῆς 6ης μετὰ μεσημβρίαν μέχρι μεσονυκτίου ὑπάρχει

TABLE D' HOTE

Συγκειμένη ἐκ τῶν ἑξῆς φαγητῶν :

Σούπας	Γλυκύσματος, τερστὸν τριῶν εἰδῶν
Τριῶν φαγητῶν	Ὅπωρικῶν τριῶν εἰδῶν, καὶ
Σαλάτας	Καφέ

Ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατίθενται διάφορα ὀρεκτικὰ σαλατικά (hors d' oeuvre), πλεσίον δὲ τοῦ ὕδατος πάντοτε θα ὑπάρχῃ Πάγος.

Πάντες οἱ ἐγγχώριοι καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ Οἴνοι καλλύνουσι τὴν λαμπρότητα τῶν γευμάτων.

Τιμὴ δι' ἕκαστον ἄτομον τῆς TABLE D' HOTE φρ. 5.

Ἴδου ὁ κατάλογος καὶ αἱ τιμαὶ τῶν φαγητῶν τοῦ

RESTAURANT

Σούπα	20	Ντομάτες, μὲ ἄρνι	70
Ζωμός	20	Φασόλια	70
Ψάρι σάλσα σπανιόλα	80	Ντομάτες γεμισταῖς	60
» » ἄλλανδέζα	80	Ζαμπόν	80
Μαγιονέζα	80	Ὁμελέτα	60
Ἄρνι σούβλας	90	Μακαρόνια σάλσα	25
» φούρνου	80	Πιλάφι σάλσα	30
Κοτολέτες Χόρτα	80	Σαλάται διάφοροι	30
Μοσχάρι φούρνου	90	Τυρὶ Ἑλβετία	30
Δαμάλι ψητὸ	80	» Ἑλληνικὸν Παρνασοῦ	25
Ροσμπιφ πατάτες	80	Γλύκυσμα	40
Παπάκια ψητὰ	90	Σβίγγοι	50
Κοτόπουλα ψητὰ	90		
Γαλοπούλα ψητὰ	90	Οἶνος	
Καπαμάδες	70	Ρητινίτης ἢ φιάλη	20
Μπάμιες μὲ ἄρνι	70	Κέας	40

ὑπάρχουσι δὲ καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ εἶδη τῶν τε ἐγγχωρίων καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν Οἴνων ἐν φιάλαις ἐσφραγισμέναις μετὰ τὰς τιμὰς ἐκαστοῦ ἐν τῷ ἰδιαίτερῷ καταλόγῳ τῷ ἀνηρτημένῳ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου.

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ,

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομα των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέληγτρα τελεικῶς καλονῆς, ὅταν . . . τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.
Δωμάτια καθαρὰ, Σινδόνια καθαρὰ, γλυκὸ